

David Laňka

Pohádka

*O středisku
pro efektivní
využívání
energie*

triton

ilustrace Markéta Vydrová

© David Laňka, 2012
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2012
Illustrations © Markéta Vydrová, 2012

Vydal Stanislav Juhaňák – Triton,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
v Praze roku 2012 jako svou 1568. publikaci.
Vydání 1.
Odpovědná redaktorka Viola Lyčková
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH
Tisk Omikron Praha, s.r.o.

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-550-3

O středisku pro efektivní využívání energie

Pan Šetřilek byl spořivý. Nic jiného mu ani nezbyvalo. Jen jedinkrát se rozhodl netroškařit, pořídil si pět dětí a od té doby si musel hlídat každou korunu, aby svou rodinu uživil. A byl ve své úspornosti skutečně vynalézavý! Rohlík, který by nasytil jen jednoho potomka, dokázal pomalým žmouláním a natahováním prodloužit na bagetu, ze které se najedly děti tři. Aby nemusel napouštět plnou vanu vody, vkládal do ní veliký kámen, který hladinu zvedl. Už při pěti litrech vody byla vana plná, z čehož měl pan Šetřilek takovou radost, že úplně přehlédl, že kámen je tak veliký, že už se do vany nevejde ani ten nejmenší z jeho potomků. Když některé z jeho dítek povyroستlo a potřebovalo delší kalhoty, zašel do zelinářství, kde mu dali zadarmo pytel od brambor, a on pytlouinou kalhoty prodloužil. To ovšem mělo ten neblahý dopad, že spolužáci

ve škole sourozencům Šetřílkovým přezdívali „bramboráci“, a když v zimě pořádali závody, kdo nejrychleji sjede zasněžený kopec od školy ke kostelu, používali místo pytlů je.

Sourozenci Šetřílkoví tím vším značně trpěli. Nedokázali si zvyknout na posměch okolí, a tak když se jednou po škole sešli doma s potrhanými kabáty, protože pan Šetřílek se k velké potěše všech psů z okolí rozhodl vyspravit díry na svrščích svých dětí slupkami ze salámu, dohodli se, že přestanou dodržovat úsporný režim a začnou normálně žít. Už žádné vysoušení vlasů po koupeli tak, že čtyři sourozenci foukají tomu pátému na hlavu! Už žádné hromadné chození na záchod, aby nebylo potřeba splachovat po každém zvlášť! A rozhodně už žádné trávení večerů potmě! Žijeme přece v jednadvacátém století a Edison nevymyslel před sto lety žárovku pro nic za nic. A zavedl snad pan Křížík do Prahy elektřinu proto, aby ji nikdo nepoužíval? Jistě chtěl, aby se děti mohly večer učit při normálním světle, a ne aby musely čekat na každé auto projíždějící kolem domu,

jehož světlomety na chvíli rozzáří pokoj a osvětlí stránky učebnic.

Jak si děti řekly, tak se také stalo. Když ale na konci měsíce přišel účet za vodu a za elektřinu, upadl pan Šetřílek do mdlob.

Aby ho děti probudily k životu, přiložily mu pod nos své ponožky z cibulové natě. Pan Šetřílek v tu ránu ožil, posadil se, pohledem přelétl své potomky a řekl: „Děti moje, copak vy nevíte, jak na tom jsme?“

„Víme,“ řeklo nejstarší Šetřílkovo životní štěstí. „Ale nás už to tak nebaví. My chceme žít normálně. Jako ostatní. Budeme ti pomáhat. Budeme pracovat. Ale už nechceme třít bídu s nouzí.“

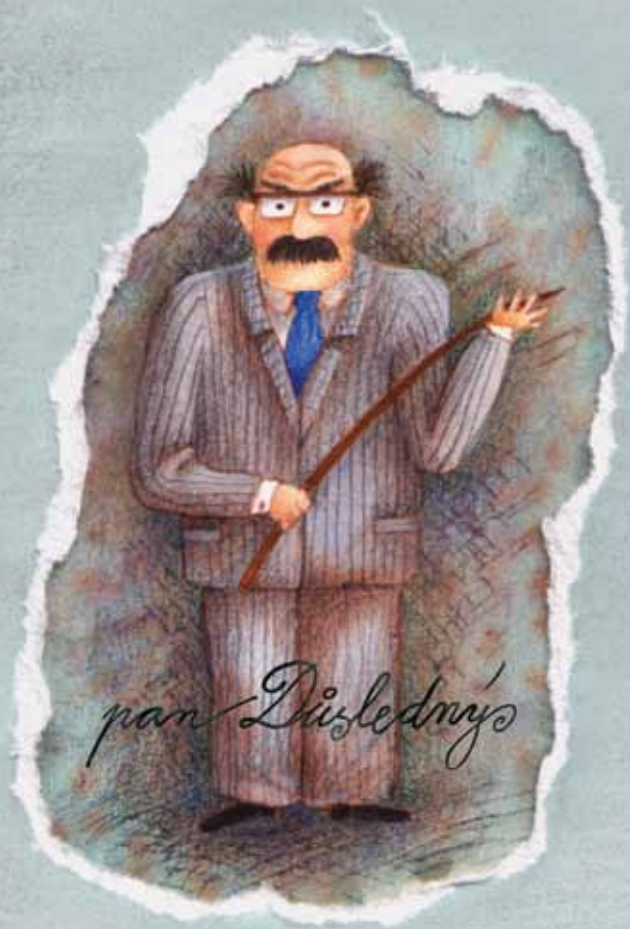

„Tak to ne,“ zavrtěl rázně hlavou pan Šetřílek. „Toho bohdá nebude, aby mě vlastní děti živily! A na spořivosti není nic špatného. Jestli se vám proto ostatní smějí, jsou hloupí. A jestli to nechápete, budeme s tím muset něco udělat.“

Hned druhý den vybral pan Šetřílek ze spořitelny všechny úspory na horší časy a vydal se do Škudlilovy ulice do Střediska pro efektivní využívání energie, kde ho přivítal osobně pan ředitel Držgrešle. Pozorně si vyposlechl, jaký má pan Šetřílek se svými dětmi problém, pak zvedl telefon, něco do něj štěkl, a za chvíli už stál v kanceláři mohutný muž. V pravé ruce držel rákosku a stále jí švihal ve vzduchu.

„Tohle je pan Důsledný,“ představil ho ředitel Držgrešle. „On teď půjde s vámi domů, nějaký čas tam pobude a uvidíte, že vaše děti přivede k rozumu a vštípí jim, že rozhazovat umí každý hňup, ale šetřit jen inteligent.“

Pan Důsledný nenosil své příjmení pro nic za nic. Celý týden bděl nad sourozenci Šetřílkovými ostrížím zrakem, a když se některý z nich zachoval neúspěšně, když za sebou například

pan Dúsledný's

Ай, на что?